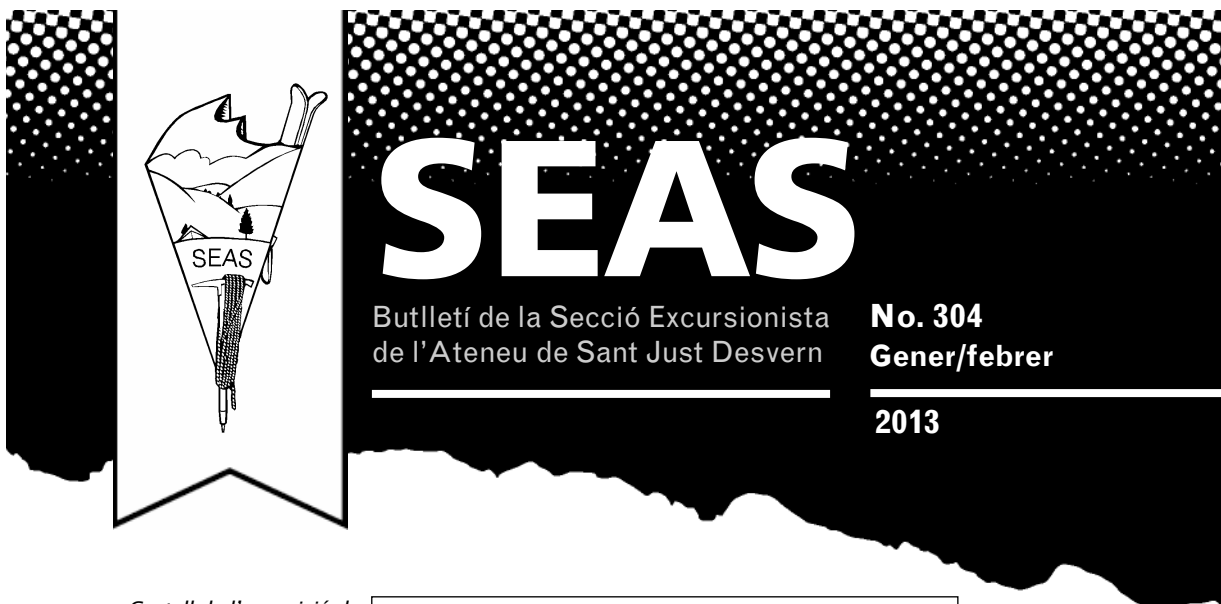
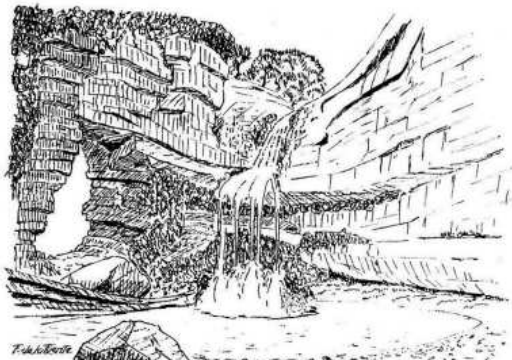

Cartell de l'exposició de dibuixos del butlletí feta del 24 de gener al 9 de febrer de 2013 a la Sala Piquet de l'Ateneu.

F. del Villar

Paisatge i traç

A través dels butlletins de la SEAS

Exposició de dibuixos

Organitza: SEAS (Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc)
 Carrer de l'Ateneu 3 i 5 de Sant Just Desvern (www.santjust.org/seas)
 Inauguració: dijous 24 de gener de 2013 a les 20 h a la sala Piquet
 L'exposició estarà oberta fins al 9 de febrer de 2013, dies feiners de 17 a 21 h.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
 Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 24 gener

«Paisatge i traç. Exposició de dibuixos dels butlletins». Inauguració a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu. Estarà oberta els dies feiners fins al 9 de febrer de 17 a 21 h.

— 26 gener

Excursió del Grup Veterà al cim del Bassegoda (Garrotxa).

— 3 febrer

Excursió matinal a la serra de Marina (Maresme) amb sortida del Parador a les 7.30 h.

— 8 febrer

Conferència «Els primers colonitzadors. Grecs i fenicis» per Maite Miró.

— 9 febrer

Assemblea General Ordinària a les 18.30 h al local social.

— 10 febrer

Excursió amb raquetes al Port del Comte (Solsonès) amb sortida del Parador a les 6.30 h.

— 16 febrer

Excursió del Grup Veterà al cim del Taga (Ripollès).

— 17 febrer

Excursió matinal al turó de les Mentides i serra de Crestabosc (Ordal) amb sortida del Parador a les 7 h.

— 23 i 24 febrer

Sortida a la neu. Més endavant es donaran més detalls.

— 3 març

Excursió matinal a les coves de Collbató (Montserrat) amb sortida del Parador a les 7.30 h.

— 8 i 9 març

Excursió del Grup Veterà a la Canal Baridana del Cadí (Alt Urgell).

— 8 març

Conferència «El món iber» per David Garcia Rubert.

— 10 març

Excursió de Castelló d'Empúries a l'Escala (Alt Empordà) amb sortida del Parador a les 7 h.

— 17 març

Excursió matinal a la sèquia de Manresa (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Art Floral i Interiorisme

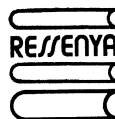
FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

CERÀMIQUES
ART en FIBRES VEGETALS

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL-LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

UNA NOVA PASSA ENDAVANT

En diverses ocasions ja ens hem fet ressò de la història del nostre butlletí, tant dins de les seves planes com en el llibre *SEAS, 75 anys de muntanya i cultura* publicat pel Centre d'Estudis Santjustencs l'any 2009; però en aquesta ocasió volem parlar de la gent que ha fet possible la seva continuïtat després de tants anys.

La SEAS, com moltes altres entitats del nostre país, ha pogut mantenir la seva activitat (ara ja fa 79 anys d'ençà la seva fundació) gràcies a una munió de col·laboradors que desinteressadament han fet una bona feina organitzant tota mena d'activitats i una d'elles, de la qual estem molt orgullosos, és el butlletí.

El detall, un per un, d'aquests col·laboradors ja ha estat fet a les pàgines del llibre esmentat més amunt, per la qual cosa ara volem fer un reconeixement addicional relacionat amb l'exposició que s'inaugura el 24 de gener de 2013 a la Sala Piquet de l'Ateneu amb el títol de «Paisatge i traç. Exposició de dibuixos dels butlletins». Un reconeixement als autors dels dibuixos que van contribuir a la millora d'imatge del butlletí en un temps en què la reproducció de fotografies era desastrosa. A tots ells hem dedicat l'exposició.

També hem volgut aprofitar la inauguració de l'exposició per agrair la tasca feta per aquells companys que quan els ho vam demanar van contribuir amb els

seus coneixements a la millora de la nostra publicació.

Ens estem referint a Eulàlia Nuet Badia, que l'any 1982 va assumir la correcció del català, feina que des de juliol del 2001 ha continuat fent fins a l'actualitat el Servei Local de Català. I pel que fa a la presentació gràfica del butlletí, volem reconèixer la feina feta per Josep Nuet Badia, que a partir de 1982 va intervenir en la seva constant millora fins arribar a l'any 2000 en què ell va fer possible la imatge que hem mantingut fins ara.

En el nostre desig de continuar millorant el butlletí, hem demanat ara al company Toni Royo que aportés els seus coneixements en el camp del disseny gràfic per crear una nova imatge, que ja és present en aquest butlletí número 304 que teniu a les mans.

Tampoc volem oblidar-nos de tots els companys que han posat moltes hores de feina treballant en les diverses taules de redacció —del tot necessàries— i també volem agrair les impremtes que tot i la seva necessitat de fer negoci han fet de més i de menys per donar-nos un cop de mà fent-nos-ho fàcil quan calia.

A tots, moltes gràcies per fer possible la continuïtat del nostre butlletí durant tants anys.

I per acabar d'arrodonir l'esdeveniment ens plau fer-vos avinent que hem decidit escanejar tots els butlletins des de 1934 i, després de muntar-los en arxius en pdf, els posem a la vostra disposició i de tots els interessats a la pàgina de Publicacions del nostre web.

UNA RUTA PELS DOLOMITES. DE LAGAZUOI A SANT UBERTO

Anna Farré Riba

La *dolomita* és un mineral descobert per Déodat de Dolomieu, geòleg mineralogista francès del segle XVIII. Aquest tipus de roca carbonatada, de característic color rosat és el principal component de les muntanyes Dolomites, la secció dels Alps situada al nord-est d'Itàlia, dins les províncies de Belluno, Bolzano i Trento.

Durant la Primera Guerra Mundial la línia del front que separava les forces italianes de les de l'Imperi austro-hongarès va quedar establerta en aquest indret, és per això que s'hi poden trobar museus de la guerra a l'aire lliure a Cinque Torri

i a la muntanya Lagazuoi. També hi ha molts camins i fortificacions d'aquesta època que s'exploten turísticament. Però el principal valor d'aquestes muntanyes és la bellesa del seu paisatge, l'espectacularitat dels seus cims i la seva riquesa natural que al 2009 li va merèixer la declaració de Patrimoni Natural de la Humanitat. A l'hivern és un centre d'esquí de gran renom, tant alpí com de muntanya. Amb el bon temps, la zona s'omple d'aficionats al muntanyisme, a la bicicleta, a l'alpinisme i a les vies ferrates. La muntanya més alta és la Marmolada (3.342 m), però n'hi ha prop d'una vintena superiors als 3.000 m, tot i que la majoria dels cims més coneguts ho són per les seves espectaculars formes: les *Cinque Torri*, les *Tre Cime de Lavaredo*, el *Sasso Lungo*, el *Cristallo* o *Lavarella*.

Aproximació

Les companyies aèries ofereixen vols des de Barcelona a Verona o a Venècia,

Porta d'entrada a la Mina-Museu de Lagazuoi. Foto de Xavier Bardají.

5 MÓN EXCURSIONISTA

i des dels seus aeroports hi ha serveis de *shuttles* i línies regulars de transport que traslladen als diferents centres neuràlgics des d'on es poden organitzar les excursions i sortides. Les companyies de lloguer de cotxes estan també als aeroports i al centre de les dues ciutats. Per la zona, els autobusos regulars donen un eficient servei als excursionistes.

La ruta que descrivim transcorre principalment dins la zona de les Dolomites *ampezzanes*, amb centre a Cortina d'Ampezzo, on hi arriba tant la companyia SAD com la Dolomitibus. En cas d'arribar-hi en cotxe recomanem fer-ho a través de la carretera dels Dolomites (*Strada delle Dolomiti*) que des del Passo Pordoi fins a Cortina ofereix vistes impressionants i llocs interessants per visitar.

La ruta surt precisament d'un punt d'aquesta carretera: el Passo Falzarego (2.105 m), des d'on s'inicia l'ascensió cap a Lagazuoi, situat a 2.752 m. Aques-

ta ascensió es pot fer en funicular, que cobreix el desnivell en pocs minuts, o per la muntanya, combinant l'excursió d'aproximadament dues hores, amb la visita a les galeries excavades a la roca que van servir durant la I Guerra Mundial i que ara s'han convertit en un interessant museu (es recomana casc i frontal per evitar cops al cap).

1r dia de ruta: de Lagazuoi a Fanes /La Varella per l'alta via dolomita

El cim de Lagazuoi (2.752 m), on és situat el refugi, ofereix vistes panoràmiques de gran bellesa i és un punt de sortida per diferents rutes. Com a tastet per fer l'observació de la zona es pot seguir el Camí dels Austríacs, que en menys de mitja hora porta a un petit cim molt proper. Després de sopar i dormir al refugi, amb un gran nivell de confort, des d'aquí iniciem la ruta seguint l'Alta Via Dolomita (seguint indicacions de ruta 20). A la nit havia pedregat amb força, i el fred que encara feia al matí havia conservat

Vista del pic i refugi de Lagazuoi des del Camí dels Austríacs. Foto de Xavier Bardají.

Plana de Fanes. Foto de Xavier Bardají.

autèntiques estores blanques de la pedra caiguda.

La primera part del descens és força dur, va seguint en zig-zag per un fort pendent, però amb un camí molt ben marcat i reforçat amb troncs per evitar esllavissaments. En poc temps es perd alçada i s'arriba al llac de Lagazuoi (2.182 m). En aquest punt es pot optar per seguir el camí en alçada (ruta 20 B) travessant el coll o Forcella di Lech, amb algun punt aeri, o es pot seguir el descens fins a la Cabana Alpina, al Pla de l'Ega (ruta 20), molt més llarg però d'una gran bellesa. Nosaltres vam optar per aquesta segona opció que ens semblava més segura tot i que les guies deien que no hi havia cap perill remarcable.

La ruta llarga, d'aproximadament 14 km en total, ens baixa més de 1.000 metres de desnivell des del punt de sortida, per nous camins molt pendents i en zig-zag, però aquesta vegada rodejats de verd i aigua fins arribar a un espectacular prat on trobem el refugi de Scotoni (1.985 m) i després per un camí molt ample, però en franc desnivell, fins a la Cabana Alpina (1.720 m). A partir d'aquí l'Alta Via Dolomita segueix per la ruta 11, tornant a guanyar alçada, en alguns moments molt bruscament i seguint a estones el riu, passant pel coll de Locia (2.069 m) fins a trobar-se de nou amb l'itinerari 20 B de la ruta dolomita que havíem deixat abans.

*Panorama des de la Mina-Museu de Lagazuoi.
Foto de Xavier Bardají.*

Amb un passeig panoràmic, amb el cim de La Varella i la Muntanya del Gran Fanes a la nostra esquerra, seguim per un camí que planeja fins al refugi del Gran Fanes i més endavant, passat el llac de Limo, quasi sec en aquesta època de l'any, arribem a la plana de Fanes on es troben dos refugis (Fanes i Lavarella), a pocs metres de distància l'un de l'altre, en una gran esplanada amb un petit llac, un riu i les vaques pasturant. És el nostre lloc de descans d'aquest dia. El refugi és ple, les habitacions són còmodes i el sopar excel·lent. A la tarda, com quasi cada dia, la pluja refresca l'ambient.

2n dia de ruta: Fanes – Sant Uberto

Seguim dins el Parc Natural de Fanes-Senes-Braies en direcció al Parc Natural de les Dolomites d'Ampezzo. De bon matí iniciem la ruta: primer refem el camí fins al llac de Limo i en aquest punt (ruta 11) agafem la ruta de les cascades (ruta 10) que segueix el riu Fanes en el seu itinerari formant preciosos salts d'aigua

i espectaculars canyons. Algunes vies ferrates senzilles permeten veure algunes d'aquestes cascades des de molt a prop. Hi ha també una ruta ciclista que recorre la zona. Sortim de poc més de 2.000 m d'altitud i arribarem a 1.450 m, per tant el camí és una llarga i suau baixada d'aproximadament uns 7 Km. El paisatge és magnífic, combinant prats i rius on es poden veure petits animals corrent, amb boscos densos, i com sempre, envoltats de les grans muntanyes rosades omnipresents.

A mesura que ens anem aproximant a Sant Uberto trobem cada vegada més gent, i els camins tenen més rètols, fins i tot trobem alguns arbres etiquetats en italià i el seu nom científic. És un recorregut didàctic de molt poca dificultat i apte per a tots els públics.

A Sant Uberto es poden continuar fent altres rutes, però també hi arriba la carretera i l'autobús que ens retornarà a Cortina i d'allà a Misurina on tenim el cotxe.

Bibliografia i Cartografia:

GÓMEZ DE LAS CORTINAS, C (coord): *Venecia y el Véneto*. Guías visuales. País Aguilar. Madrid, 2012

PRICE, G: *Walking in the Dolomites*. Ed Cicerone. Cumbria, 2003 (1a ed 1991)

Cortina d'Ampezzo e Dolomiti Ampezzane. Carta Topografica per escursionisti. Tabacco. N.03. Escala 1: 25000

Cortina Dolomiti Hiking Map. Cortina Turismo

SERRA DE BARNILS I VALL ALTA DEL TENES

Joaquim Carbonell Calders

Un dissabte al matí del mes de maig de 2012, mentre les ginestes entapissaven de lluent groc tota la vall de Sant Just, vàrem decidir perdre el gaudi d'aital espectacle per dedicar-lo a fer una passejada pels tocoms propers a Sant Quirze de Safaja a l'aiguabarreig del més oriental dels vallesos amb el ja central Moianès.

Ens calia seguir un itinerari descrit per l'amic Josep Nuet i Badia en una de les seves guies de muntanya. El grup de matinals el va incloure per fer durant el curs 2012-2013 i, amb el rigor que es destaca sempre en el responsable d'aquesta activitat de la Secció, aquell dia en fèrem la verificació de camins i horaris. No s'hi val la improvisació quan has d'aconduir una bona colla de companys per terrenys, no difícils però sí ignots.

Amb el toc de les vuit campanades matineres, del rellotge de l'església de Sant Quirze, començaren els nostres mandrosos passos adreçats a trobar el corriol que ens havia de menar al peu de la balma de l'Espluga, foradot aquest, excavat pel constant fregadís mil·lenari de l'aigua, del torrent del mateix nom, per sobre les capes de margues toves situades sota el dur conglomerat des d'on, ara, salten verticals a l'abisme fent de cortina de la imaginària porta de l'espaiós replà de la cova. Realment un lloc de fades entremig de la verdor exuberant de les fulles noves dels riberencs arbres.

Dins de la balma de l'Espluga. Totes les fotos són de l'autor.

El nostre destí d'anada era l'ermita de la Mare de Déu del Roser, humil capella a tocar del gran mas de Barnils. Així que, després del retorn al camí d'inici, seguirem per una pista, pujosa i pigallada de masies amb els seus sembrats, gairebé feta amb tiralínies entre el poble i la masada, tot resseguint l'esquena d'ase de la carena de la serra de Barnils.

Amb una hora i mitja ens hi plantàrem. Això sí, fent les parades de rigor per esmorzar i prémer el disparador, de la digital, per captar tots els colors de la muntanya mostrats, als nostres peus, per un bé de déu de flors humils que ens obsequiaven els ulls al passar-hi ran d'elles. Visitarem el punt culminant del puig on l'ermita al cel suspesa, és voltada de pins, alzines, romanís i farigoles.

Després, gairebé tot fou baixada. Primer el torrent del Bosc amb el mas del Bosc amb capella inclosa, més tard el modest Tenes i sempre conreus, masos, aigua, boscos, olors i colors. Seguint aigües avall tinguérem a l'esquena, una bona

*Un dels salts del riu Tenes.
Un riu que en el seu curs
va tenir un bona colla de
molins destinats a moldre
els cereals de la contrada.*

estona, vigilant-nos el camí, l'església i el campanar de Sant Andreu de Castellcir. Arrapats al curs de l'aigua, el molí del Bosc, el molí del Mig i el molí Nou. Un a tocar de l'altre. Què feien tres ginys mecànics iguals en tan poc espai? És que antigament els plans d'aquelles feixes eren conreus de cereals? Sí, no podia ser de cap més manera, tots els masos vivien del gra de la seva collita i de poca cosa més. Blat, ordi, civada i forment eren duts als molins per a l'obtenció de la preuada farina. El gra sobrant per als animals, per a la venda o per a l'intercanvi, la farina per als humans.

Si els antics estadants de la contrada veiessin, ara, aquells molins de ben segur que els vindria la plorera. Tot ruïna. La bassa, el carcabà, la sala de moles, la roda, tot menjat per la vegetació i la desídia. D'aquí poc, res. L'abandó tornarà les coses al seu lloc, el bosc al bosc i la ciutat a la ciutat.

Tot rumiant això trespàrem, hora i mitja més, camí avall. Sentíem a cada pas la dolça cantarella de la remor de l'aigua,

que tot fent via, ens anava seguint fins quedar aturada al petit embassament de Sant Quirze on les autoritats hi han bastit, al seu voltant, un petit i verdós parc municipal.

Creieu-me, no us perdeu aquesta excursió. M'han dit que la programaran per a la propera primavera. Ai, primavera la galana! Encara hi falta un xic llarg de temps i sembla molt llunyà tot això, però, ja ho sabeu, passa el dia, empeny l'any! No us la perdeu!

Embassament de Sant Quirze.

ROC BLANC, TOTS SANTS DE 2011

Pep Gil

Potser perquè la sortida de l'any passat ens va agradar i vàrem gaudir molt de les gorges de Carançà, potser perquè ens atrau la muntanya, potser perquè caminar una estona, fer unes fotos i prendre una cervesa ens omple, segurament per tot plegat i quelcom més, aquesta tardor també vam decidir fer una sortideta per Tots Sants i el Rafel, el Jaume i l'Albert es van espavilar, amb alguna ajudeta i van triar el Roc Blanc a l'Arieja, a tocar de la Cerdanya.

Tots els integrants de l'any 2010, i algú més, estàvem convocats, i finalment i després d'algun canvi de dates, l'Albert, el Jaume, el Joan, el Joan Anton, el Pep i el Rafel ens trobàvem a les quatre de la tarda del dissabte 29 d'octubre al Parador. Ens repartim tres en cada cotxe i partim cap a Ax-les-Thermes, on l'Albert ha llogat un apartament on tindrem el camp base per atacar i fer cim el diumenge 30.

Sense novetats arribem als apartaments Antipodes, ens lliuren les claus i en pocs minuts ens hem repartit els llits i decidim baixar al poble a fer un tomb.

Com que ens agrada caminar, anem a peu: Alguns pensàvem que en pocs minuts hi seríem, però no, el centre d'Ax és més lluny de l'esperat i triguem uns minuts més. Arribem davant del Ca-

Estany de Laurentí. Foto de Pep Gil.

sino quan falten pocs minuts per les vuit del vespre, decidim comprar pa, formatge i begudes per al sopar, i ho fem tot seguit, perquè aquí, menys els bars i la botiga on comprem, tot és *fermé*. Una mica a corre-cuita, però hem tingut temps de comprar-ho tot, treure el cap al Casino i entrar a les termes i fer-nos amb els horaris i tarifes.

Ax-les-Thermes, a la riba del riu Arieja, es troba a la regió del Midi-Pirinées, departament de l'Arieja i districte de Foix, a 720 m d'altitud. Actualment compta amb uns 1.400 habitants. Com a llocs d'interès podem citar els balnearis d'aigües termals i l'estació d'esquí d'Ax 3 Domaines. Ax està agermanada amb Palafolls.

Ens hem informat i tenim menjar per sopar. Tornem a casa, l'apartament ens espera a més d'un quart d'hora i ja tenim gana. Demà serà un dia llarg, matinarem, ja que tenim més d'una hora de cotxe fins al refugi de Laurentí, inici de l'ascensió al Roc Blanc.

DIUMENGE, 30 d'octubre de 2011, 5.30 am

Formals com bons minyons, tots ens llevem als primers tocs del despertador, fem un *petit déjeuner*, tanquem les motxilles i a l'hora convinguda ja som dins dels cotxes i a punt de marxa. Passem per Ax-les-Thermes i al centre del poble prenem la D-25, la qual després d'enfilarse fins als 2.001 metres del port de Pailhères, ens duu fins a Le Pla on agafem un desviament a la dreta que ens porta fins al refugi de Laurentí a 1.616 metres.

Són tres quarts de 8 del matí —horari d'hivern— i tot just durant la matinada s'ha produït el canvi d'horari. Aparquem els vehicles, ens posem les botes, fem

les darreres revisions de roba, material i menjar i estem preparats per iniciar la pujada, però abans una foto.

Les vuit del matí. En un indicador de fusta hi diu: Etang du Laurenti 1 h, Roc Blanc 2 h 30 m, comencen a caminar. El camí és ample, una mica costerut i bastant pedregós, però l'entorn és magnífic, ja que ens trobem dins d'un frondós bosc mixt d'avet, faig i algun auro, mostrant-nos un ventall de colors típics de la tardor que gaudim.

La temperatura no és gaire freda, i el dia, tot i que està cobert de núvols prims, conforme va avançant es va aclarint; creiem que tindrem un bon dia de muntanya. Seguim l'ascensió i ens anem se-

Roc Blanc des de l'estany de Laurentí. Foto de Joan Gironès.

Estanyol Sec i coll de Laurentí. Foto de Pep Gil.

parant de la riba esquerra del cabalós riu Botadiol, mentre el bosc s'aclareix i l'avet i el faig van deixant lloc al pi negre. Passem sota la cabana de Cunc (1.857 m) a les 8.45 h i pocs minuts després ja veiem la punxa del Roc Blanc. El camí és molt fressat i amb marques grogues que ens acompanyen des de l'inici.

A les 9.05 h arribem a l'estany de Laurentí, 1.935 m, després de travessar una petita passarel·la que ens ajuda a creuar el desguàs del llac. L'espectacle que veiem val per tota l'excursió; a l'esquerra el pic de la Tribuna i la cresta de Laurentí, al centre i al fons el pic de la Baxouillade i a la dreta majestuós el Roc Blanc, i tots reflectits en el mirall de l'estany de Laurentí.

Fem una parada per esmorzar. Tot i que la pujada des dels cotxes no ens ha suposat una gran despesa d'energies, reposar les forces amb una mica de menjar i un tragueta de vi ens va d'allò més bé. Apa, som-hi de nou, i ja ens enfilem per la coma flanquejant en direcció SO

després d'haver vorejat el llac a la nostra esquerra, mentre el Roc Blanc ens vigila a la nostra dreta i al front ens controla el Baxouillade.

Passem entre dues grans roques i després de travessar una tartera de blocs rocosos anem ascendint i ens separem cada vegada més del riu de Laurentí, que ens queda més avall a la nostra esquerra fins arribar a un contrafort sota l'esperó sud del cim. Una mica més amunt arribem a un estanyol (2.251 m) que sol assecar-se a finals d'estiu i aquest any no ha estat una excepció, és sec.

Des d'aquí veiem al front el coll de Laurentí i el camí que puja per la nostra esquerra. A la nostra dreta surt un corriol que s'enfila pel flanc SO del Roc Blanc, el qual està senyalitzat i fitat en ocasions, per la qual cosa decidim seguir-lo. Al principi va pujant suaument, passem una tartera i arribem a la canal que ens porta al coll, deixem la canal i ens enfilem a la nostra dreta pel camí amb senyals blaus que puja molt dret fins a trobar el camí que prendrem de baixada i que va al coll de Laurentí. Un quart d'hora més tard, a un quart d'una del migdia, fem cim.

El Roc Blanc (2.544 m) ens rep amb una sorpresa, per la boira present més avall i l'alçada del sol, la nostra ombra es projecta envoltada per un halo circular molt espectacular; aquest fenomen és l'espectre de Brocken i fa que no veiem l'ombra dels nostres companys. Tot i els núvols, la panoràmica és magnífica, el Baxouillade, els Perics, el Carlit, la Dent d'Orlu, i més cims que ens envolten. Una ganyipada, les fotos i comencem el retorn. Desfem un tros del camí de pujada i seguim cap al coll de Laurentí (2.400 m).

Durant aquest tram de baixada, la Dent d'Orlu, ara lliure de núvols, se'ns mostra esplèndida, com invitant-nos a una propera sortida.

Ja al coll veiem una placa que ens indica que som a la Reserva Natural de Fauna d'Orlu (foto de record), esperem en Jaume —que com sempre va al seu aire— i seguim el descens, ara pel camí ben marcat que vèiem al pujar i que ens duu de nou a un collet a sobre de l'estanyol sec, des d'aquí, amb el Baxouillade a la nostra dreta, la baixada la fem amb poques aturades, perquè la boira i els núvols són cada vegada més espessos i sembla que ens volen envoltar en qualsevol moment. Pocs minuts abans de les dues de la tarda arribem al riu de Laurentí i seguint-lo per la riba esquerra ens plantem a l'estany on fem una parada per dinar.

Un tímid sol tardorenc ens acompanya a estones, fins que acaba per tapar-se i la boira alta no ens deixa veure més enllà d'unes desenes de metres per sobre del nivell de l'estany de Laurentí que contemplem mentre dinem. Després de satisfer la gana i fer petar la xerrada una estona, poca estona perquè ens falta el cafè, i perquè el temps no millora i no acompanya, decidim fer l'últim tram de camí cap als cotxes. En una hora, a les 16.20 h arribem als cotxes, ens canviem de calçat, guardem motxilles i pals i empenem el viatge cap a Ax-les-Thermes on arribem a quarts de set de la tarda, però abans pugem el port de Pailhères amb una densa boira que amb prou feines ens permet veure més enllà de 20 metres.

Com que tenim temps, decidim dutxar-nos i posar-nos «guapos» abans de fer la

La Dent d'Orlu des del Roc Blanc. Foto de Jaume Campreciós.

Dalt del Roc Blanc. D'esquerra a dreta: Pep Gil, Jaume Campreciós, Rafel Malaret, Joan Anton Pera, Albert Cortès i Joan Gironès. Foto de Pep Gil.

cerveza, que ens espera al centre d'Ax. Ens desplaçem amb els cotxes, una mica de turisme urbà, unes compres i la cerveza. Comentem com ha anat el dia i ens retirem a l'apartament, encara queda temps de fer una passejada abans de sopar, després sopem, una mica de tertúlia i a dormir, demà tornem a Sant Just.

DILLUNS, 31 d'octubre de 2011

Amb menys pressa que ahir ens llevem, esmorzem i endrecem l'apartament abans de sortir i tornar les claus. Sembla

que tindrem bon dia malgrat uns núvols primers que enteranyinen el cel, els quals no ens impedeixen veure el que ni dissabte, ni diumenge vàrem poder veure, la Dent d'Orlu, que contemplem des de la terrassa de l'apartament, allà dalt, com desafiant-nos a futures conquestes.

Carreguem els cotxes amb bosses i motxilles i anem al centre d'Ax. Quatre folios, comprem formatges i tornem a casa. Sense cap novetat arribem a l'hora de dinar i amb prou temps per celebrar la castanyada.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de novembre de 2012

— Baixes: Jordi Aceitón (876), Núria Aceitón (899) i Mar Alemany (1008).

— S'informa que la subvenció anual de l'Ajuntament a la SEAS ha disminuït en un 12%.

— La Caminada Popular ha anat força bé amb una participació de 304 caminadors, tot i que la comissió encarregada de la seva organització ja té previstes una sèrie de millores per a properes edicions.

— A la reunió es donen detalls sobre l'exposició «Paisatge i traç. Exposició de dibuixos dels butlletins» que s'inaugurarà a la Sala Piquet el 24 de gener i estarà oberta fins al 9 de febrer de 2013. A l'acte inaugural es farà un reconeixement a la feina feta pels autors dels dibuixos i pels col·laboradors que han fet possible la continuïtat del butlletí durant tots aquests anys.

— Es tracta el tema del cuidador del PR C-164, del qual és responsable la SEAS, i es confirma que Ferran de la Fuente accepta fer-ho amb el suport de la Junta en tot allò que calgui. Tot seguit s'informarà la FEEC del nomenament.

— Es comenta el canvi de servidor del nostre web dins del santjust.org i es constata la millora en el flux de documents.

— Estem en contacte amb l'Editorial Piolet i l'Ajuntament per fer possible l'edició, per part d'aquella editorial, d'un mapa a mida sobre la vall de Sant Just que recollís elements destacats del nostre patrimoni.

Reunió del 3 de desembre de 2012

— Baixes: David Moreno (875) i Bernarda Berrios (989).

— L'Ateneu va convocar una reunió extraordinària per aprovar el canvi d'Estatuts i revisar la proposta de Reglament Intern que s'haurà d'acabar de redactar per recollir inquietuds sorgides a l'esmentada reunió. Es formarà una comissió on participaran Lluís Solé i Jordi Gironès representant la Junta de la SEAS.

— A partir d'ara les assemblees es faran amb una única convocatòria i la propera serà el 9 de febrer a les 18.30 h

— El Consell Català de l'Esport ens ha fet una petita modificació en el Reglament del Règim Intern que els vam lliurar amb la documentació per donar d'alta la SEAS com a secció esportiva dins l'Ateneu. L'esmena ha estat corregida i hem presentat de nou la sol·licitud.

— Segueixen els contactes amb el Parc de Collserola i l'Ajuntament per fer possible el desig de recuperar el Camí de Sant Just a Santa Creu d'Olorda. L'itinerari antic tindrà alguns canvis com és el cas de fer-lo passar pel Molí Fariner i can Padrosa. Pere Aceitón és l'encarregat d'endegar aquest procés inicial.

— Ens segueixen preocupant les normatives que van sorgint des de la Direcció General de l'Esport cap a la Federació instant les entitats excursionistes a realitzar activitats competitives per tal de tenir dret a votar en les assemblees, i també a l'obligatorietat d'establir plans d'actuació per a les activitats amb nombrosa participació. Això representaria un alt cost per a algunes de les que fem anualment.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 79. No. 304

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Cartell de l'exposició "Paisatge i traç" sobre dibuixos apareguts als butlletins.
02 — Calendari
03 — Editorial: Una nova passa endavant
04 — Una ruta pels Dolomites. De Legazuoi a Sant Uberto, per Anna Farré
08 — Serra de Barnils i Vall Alta del Tenes, per Joaquim Carbonell
10 — Roc Blanc. Tots Sants de 2011, per Pep Gil
15 — Informació de la SEAS

Membres del Grup Veterà de la SEAS tornat després d'haver pujat el Casco de Marboré, amb el Tallón (al fons) i la Bretxa de Roland (a la dreta). Foto de Jordi de la Riva.